

Een honger

Ander werk van Jamal Ouariachi

De vernietiging van Prosper Morèl (roman, 2010)

Vertedering (roman, 2013)

25 (roman, 2013)

Jamal Ouariachi

Een honger

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een projectsubsidie
en een reisbeurs van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Eerste, tweede (e-book) en derde druk, 2015

Copyright © 2015 Jamal Ouariachi

Voor overname kunt u zich wenden tot Em. Querido's

Uitgeverij BV, Spui 10, 1012 WZ Amsterdam.

Omslag Arnout Hulskamp & Lu Liang

Foto auteur Arnout Hulskamp

ISBN 978 90 214 5679 9 / NUR 301

www.querido.nl

In memoriam:

D. Carleton Gajdusek (1923-2008)

Not to erase the contradiction, not to deny the contradiction, but to see where, within the contradiction, lies the tormented human being. To allow for the chaos, to let it in.

Philip Roth, *I Married a Communist*

Inhoud

o:53	11
1984	41
1e Klas	97
1956	127
Drietrapsraket	157
2003	193
Uhh! (twee, drie)	239
1 Koningen 10	289
Liber Vista 1.0	355
22	395
400 A4'tjes	453
W-73rd St.	495
Twee over zes	537
10 april 2004	577
Verantwoording	587

0:53

Vier porties, minstens.

Dat is de gedachte, terwijl ze de pan rijst leegkiepert boven de vuilnisbak. Aan elkaar geklonterde korrels, te klef gekookt. Nu ze er met gestilde honger naar kijkt: de aanblik van een madenfamilie. Toch vonkt een luciferstreekje geluk door haar borstkas. Luxe schuilt niet in het noodzakelijke, maar in het overtollige. Doffe gong van houten lepel die laatste restjes uit pan dirigeert. Nee, het is iets anders. Plezier in de kommerloosheid waarmee ze dit klusje uitvoert. Lekker, eten weggoeien. Denk aan De Kindertjes In... – Nee, ze denkt nu eens even niet aan De Kindertjes In. Met De Kindertjes In heeft ze niets te maken.

Er is maar één kindertje waarvoor Aurélie zich verantwoordelijk voelt, en dat ligt momenteel boven te slapen.

Als dat kindertje vroeg in de avond gevoederd wordt, waarbij ze steeds vaker zelf het bestek mag hanteren, dan kliepert ze de helft van het maal op slab, tafelkleed of grond, nog los van de klodders die ergens, willekeurig, op het kindergezicht blijven plakken. Het gaat niet om wat er vermorst wordt, het gaat om wat er in dat mondje verdwijnt. Denkt het kindertje aan De Kindertjes In? Nee. Het knoeit schuldeloos.

Een halve kip tuimelt de rijst achterna, evenals de inhoud van een steelpan vol satésaus en een kom gekruide sperziebonen. De vuilniszak zucht, het plastic herschikt zich, het eten zakt wat verder weg in de pedaalemmer nu er weer lucht ontsnapt is en daarmee ruimte vrijgekomen. 'Je hebt weer veels te veel gemaakt,' roept ze tegen Philip, die in de huiskamer naar een documentaire over waar-ging-het-ook-alweer-over zit te kijken. De mild-verwijtende toon meent ze niet. Juist charmant, zijn klungeligheid: wie een oog groter dan de maag heeft, is een optimist. Maar ze moet het van zichzelf toch even melden.

Vanuit de huiskamer klinkt een mompeltrom waaruit ze opmaakt dat hij haar maar half verstaan heeft. Of even geen zin in een discussie over

zijn kookkwaliteiten. Kan ook. Korte blik op haar telefoon. Geen berichten. Zondagavond. Rust.

Ze maakt de keuken schoon omdat de schoonmaakster morgenochtend komt. Zodra de afwasmachine draait, spoedt ze zich naar boven om te kijken hoe Lydia erbij ligt.

Lydia slaapt. Knuffel in knuist: een pluchen fantasiebeest met uitpuilende ogen. Rood met knalgeel haar. Het Rooie Koontje noemen ze hem. Woje Kootje, in het idioom van Lydia.

Ze laat zich voorzichtig zakken op de rand van het kinderbed, houdt een hand boven het meisje zonder het aan te raken. Warmtebron: de lucht boven de deken gloeit. Ze kijkt op haar telefoon. WhatsApp van Alice: 'Staat woensdag nog, schatje?' Sms'je van ouders: 'Dag lieverd, alles goed met jullie?' Facebook: vier nieuwe likes voor de foto van vanmiddag waarop Lydia appelmoes eet – achtergrond: de opkomende zon boven het water, het uitzicht vanuit hun huiskamer.

Hier nog even blijven genieten van haar geluk of iets nuttigs gaan doen? Achterstallige administratie?

Ze staat op, verlaat de kinderkamer. De gang is donker. Ze tast langs de muur om het begin van de trapleuning te vinden en schrikt.

Beweging in haar ooghoek.

Haar vingers vinden de lichtsakelaar. Het spook ontmaskerd. Ze zucht beschaamd als ze ziet wat het is: een laken aan het wasrek, mischien wel door haarzelf in beweging gebracht, door de lucht die zij verplaatste.

Dit huis is haar te groot. Twee verdiepingen zo vol kamers, dat zelfs wanneer ze alle drie thuis zijn, er ten minste vier ruimtes onbemand blijven. Papa stond erop, destijds. 'Je blijft toch niet in zo'n studentenhok zitten zweten? Jullie verdienen allebei goed, neem het er dan van. Met kinderen in huis heb je ruimte nodig.'

Waar is Philip? Daar, op de bank nog steeds. Het journaal van acht uur inmiddels. Zou zij ook even voor moeten gaan zitten, in verband met werk. Ze ploft naast hem neer, hand op zijn been, hij omklemt met zijn vuist haar pink. '...kunnen de illegale asielzoekers,' zegt de nieuwslezer, 'niet langer opgevangen worden in de voormalige bunker onder het...' Zin in morgen. Geen zin in morgen. Zin in morgen. Geen zin in morgen. Elke zondagavond hetzelfde. Heen en weer geslingerd tussen de hevi-

ge behoefte alleen maar hier te zijn, hier thuis, bij de twee mensen van wie ze het meest houdt, en aan de andere kant de drang om de wereld in te trekken, zich niet te laten ketenen door het gezinsleven. ‘...naast het slachtoffer,’ zegt de nieuwslezer, ‘een honkbalknuppel aangetroffen, waarmee het hoofdletsel vermoedelijk...’ Aan het eind van de werkweek, na de uitzending op vrijdagavond, weet ze niet hoe gauw ze de slotborrel moet verlaten om naar huis te gaan, en tegelijk valt het afscheid van haar collega’s haar altijd zwaar, al hoeft ze hen maar twee dagen te missen. Op zondagavond razen de onderwerpen voor de komende week alweer door haar hoofd, maakt ze plannen, heeft ze enorm veel zin – en tegelijkertijd wil ze niet, wil ze niet vroeg op hoeven staan, Lydia naar de crèche brengen, naar haar werk fietsen. Haar zo kwetsbare oase achterlaten.

Ze streelt Philips bebaarde wangen. Keel, adamsappel. Zijn hals, laat haar nagels over de haartjes knisperen, hij zegt: ‘Auw’, en: ‘Niet tegen de haarrichting in’, en ze verplaatst haar vingers naar zijn hoofdhaar, dat vol is en zacht. Zo lang samen, nog altijd iets te leren.

Het nieuws is afgelopen. Volume omlaag.

Ze bespreken de aanstaande week. Vergaderen, je kunt het overal doen, ook thuis. ‘...haal ik Lydia dinsdag van de opvang, en als jij dan de bood-’

Terwijl ze praten glijdt haar wijsvinger over het scherm van haar iPhone.

Ray op de Facebook-chat: ‘Kun jij morgen die dvd-box van *The Hunters* meenemen?’

‘...woensdag met Alice eten en misschien ook even wat...’

‘Seizoen 3 en 4, toch?’ tikt ze terug.

‘Drink je thee op.’

‘M’n thee?’

Wanneer heeft hij...? Toen zij boven?

‘Yup!’ antwoordt Ray. ‘Thnx!’

Ze drinkt haar thee, Philip zet het geluid van de tv harder. Het programma interesseert haar niet, zo’n VPRO-stem die over brievenbusfirma’s vertelt, beelden van de Zuidas, beelden van een Afrikaans land waar die brievenbusfirma’s belastingvrij de boel leegvreten. Het is allemaal heel erg, maar ze pakt de Brenda van de koffietafel en begint te bladeren.

Een interview met een hoogsensitieve vrouw.

Hoogsensitiviteit. Ze kan zich niet herinneren daar tijdens haar stu-

die ooit iets over gehoord te hebben, maar in de media de afgelopen jaren des te meer. De stijl van het interview doet haar denken aan haar eigen werk, de interviewreeksen die ze tot tweeënhalf jaar geleden voor Brenda maakte, Lydia was nog niet geboren. Als het tv-seizoen was afgelopen, had ze maandenlang de tijd voor eigen projecten. ‘Vrouwen die vreemdgaan’ heette de eerste reeks die ze maakte. Mooi thema, helemaal Brenda. Wat haar intrigeerde was de leugen. Als er ooit een geheime ander in haar leven zou komen – op zich al nauwelijks denkbaar – zou ze er onmogelijk over kunnen liegen tegen Philip. Sommigen van de vrouwen die ze sprak, hadden maandenlang een dubbelleven geleid, eentje zelfs jarenlang. ‘Het liegen,’ zei er een, ‘is een vorm van respect. Je moet het goed doen en zorgvuldig, want als je man erachter komt, zou dát volgens mij het moeilijkst voor hem zijn: niet het vreemdgaan zelf, maar het idee dat je jarenlang hebt samengeleefd met iemand die je door en door meende te kennen, terwijl dat een illusie was. Dat is zoiets als op een dag ontdekken dat god niet bestaat. Als die rotsvaste basiswaarheid niet klopt, op welke waarheid kun je dan nog wél vertrouwen?’

Ze gaat naar de wc, dagdroomt verder. Ze mist het interviewen, ziet op tegen de lange zomerstop over een paar maanden. Het zou de derde zomer op rij zijn dat ze niets omhanden heeft, behalve de zorg voor Lydia. Het begint haar te vervelen, haar wereld wordt te klein, en ook al is ze dol op die kleine wereld: de grotere wil ze toch ook niet geheel verwaarlozen. Het tv-werk maakt veel goed, al is ook dat vaak gericht op ontwikkelingen in het kleine Nederland. Ze zou wel weer eens willen reizen.

Een gedempte stem bereikt haar via het leidingstelsel.

‘Pas-póórt... Pas-póórt... Pas-póórt...’

Toon van tweehoog is weer bezig. Zijn vaste mantra. Pas-póórt... Pas-póórt. Vaak is het dat. Vaak ook is het tellen. In ieder geval altijd ritmisch en altijd zo luid dat het een verdieping hoger hoorbaar is. Pas-póórt. Wat zou hij daarmee hebben? Of is het gewoon een lekker woord? Een krachtig woord om de demonen de toegang tot zijn brein te ontzeggen. Gekke Toon. Douanier van zijn eigen hoofd. Haar paspoort verloopt binnenkort, ze moet een nieuw exemplaar aanvragen. Niet vergeten. Nog eens Facebook checken. Geen nieuwe likes, wel: uitnodiging voor een event. Twitter: niets boeiends. De headlines op Nu.nl. E-mail. WhatsApp.

Eindelijk komt ze overeind, spoelt door, stopt haar telefoon in de kontzak van haar broek.

‘Ik ga in bad,’ roept ze naar Philip. ‘Kom je ook zo?’

De trap op naar boven. De herinnering aan de schrik van daarnet. Het ganglicht is nog aan, gelukkig.

Ze laat het bad vollopen. Bad: het enige wat helpt tegen haar agitatie. Waxinelichtjes verspreid over de rand. Een stompkaars in een houdertje op de wasmachine. Voetstappen op de trap: Philip is in aantocht.

Licht uit, het warme schijnsel van de kaarsen, de lucht ook warm, vochtig. Stille. Toon is niet meer te horen. Philip laat zich in het bad zakken. Ze doen dit niet elke avond, niet eens elk weekend, maar toch zo vaak mogelijk, het is de mortel van hun liefde, het medicijn tegen sleur. Van een bad wordt ze altijd broeierig, ze laat haar vingers tussen zijn billen door glijden, onder water. Na afloop, hun lichamen nog dampend, vrijen ze in de slaapkamer. Lydia wacht braaf met in huilen uitbarsten tot ze allebei klaar en op adem zijn gekomen. Een droomdochter.

Stoplichten en harde wind hebben de fietstocht naar Lydia's crèche vertraagd. De tweede etappe, naar haar werk, is een vloektocht. Aurélie scheldt op de rukwinden die haar fiets doen slingeren, scheldt op de Piet Heinkade die te lang is en te weinig beschut. Ze scheldt op de klok omdat die niet even gewacht heeft bij halftien. Ze scheldt op haar collega's die natuurlijk allang klaarzitten in het Pentagon en ze vervloekt hun verwijtende blikken, die ze nu al voor zich ziet.

Eindelijk is daar het Pakhuis. Fiets op slot, bezweet stormt ze naar binnen. De Tuin is, geheel naar verwachting, verlaten. Jas uit tas weg geen tijd voor koffie godverdomme en ze betreedt het Pentagon.

‘Aurélie, ben je daar eindelijk,’ zegt Clara. Met – zo meent Aurélie te horen – nét dat zweempje minachtende irritatie in haar stem, omdat het altijd hetzelfde gezeik is met die wijven die het moederen zo nodig moeten combineren met een serieuze baan.

Zelf leidt de eindredacteur het wilde medialeven: de dagelijkse borrels, de etentjes, de cafés en de nachtclubs op doordeweekse avonden. Het gerommel met altijd-op-zoek-acteurs en altijd-overal-voor-in-muzikanten, de cocktails en de coke, waarvan perkamenten huid en paarsbruine wallen de zuur verdiende trofeeën zijn. Clara Quilt is permanent moe, permanent verkouden, maar spuugt op het burgerlijke leven dat

een einde aan die kwalen kan maken. Meestal haalt Aurélie haar schouders daarover op, nu niet, niet nu, nu ze de spottende blik van de eindredacteur op zich gericht weet terwijl ze zich naar haar vaste plekje aan de vijfhoek wurmt.

Vage schroeilucht van verwarming die te hoog staat. Benauwd, zo'n twintig mensen zitten te ademen en te zweten aan een tafel, de damp van hete dranken. Motie van wantrouwen tegen de staatssecretaris van Financiën hangt in de lucht. Het rijtje gebruikelijke politiek commentatoren wordt opgesomd. Zijn al gepolst, ja. Clara wil ook een financieel specialist aan tafel. Saai, zegt Ray, nu een van zijn eigen gasten van het lijstje dreigt te verdwijnen. Niet als we Theo Bunink vragen, zegt Clarence. Wie? Bunink, die effectenhandelaar. Kan leuk vertellen, weet het simpel te houden. O ja, die.

Aurélie is nog steeds een beetje buiten adem. Droge keel, koffie zou lekker zijn: maar dan moet ze de vergadering opnieuw verstoren. Ergernis. Clara. De nauwelijks verhulde suggestie dat ze de kantjes ervanaf zou lopen omdat ze toevallig een kind heeft, omdat ze een leven buiten dit programma heeft. Terwijl ze harder werkt dan misschien wel iedereen aan deze tafel.

In de regel geniet ze van deze bijeenkomsten, maar op maandagen kost het haar moeite de weekendsluiser van zich af te werpen, de behaaglijke roes van het gezinsleven, die milde zee waarin het bootje van haar bewustzijn meestal gemoedelijk meedeint op de golven, af en toe geeft ze een loom rukje aan het roer – Lydia, niet doen – zelfs de huilbuien van de kleine brengen verrukking, de verrukking van troost, natwarmer wangetjes tegen haar schouder, het snelle herstel, vluchtig verdriet, zou zij, de moeder, zélf zich dat alles nog kunnen herinneren over tien jaar?

Wat? O, de vraag is of het leuk is om een paar Nederlandse acteurs uit te nodigen om te komen praten over het nieuwe seizoen van een Amerikaanse tv-serie. Wie? Bokma? Scholten van Aschat? Lastig om allebei te krijgen.

Ze probeert in multitrackmodus te geraken.

Ooit had ze een vriendje dat bassist was in een rockband. Ian heette-ie. Thuis had hij een homestudio ingericht, met als middelpunt een ouderwetse bandrecorder met twee van die grote spoelen. 'Mr. Eight-track' noemde hij het apparaat liefkozend, en op een middag legde hij haar uit

hoe het werkte: dat die tape als het ware in kolommetjes was verdeeld, sporen, en dat elk instrument een apart spoor kreeg toebedeeld. ‘Multitracking’ heette dat proces. ‘In professionele studio’s werken ze vaak met 24-trackmachines, en dan ook nog verschillende exemplaren aan elkaar gekoppeld en gesynched. Dan kun je dus elk onderdeelje van een drumstel op een apart spoor zetten, je kunt verschillende gitaren opnemen voor een lekker vol geluid, je kunt één zanger tien verschillende partijen laten inzingen zodat er koortjes ontstaan...’ Ja, lyrisch werd Ian als hij het over geluidsapparatuur had. ‘Maar goed, tegenwoordig gaan de meeste studio’s over op digitaal. Pro Tools en Logic en zo. Dan is het aantal sporen in theorie dus oneindig, dat wordt alleen nog maar beperkt door de grootte van je harddisk en de omvang van je ambities.’

Carice en Halina? Wel leuk als er ten minste één vrouw aan tafel zit. Moet er niet ook een regisseur of een scenarioschrijver bij? Dick, die over films en tv-series gaat, haalt een hand door zijn hennakleurige haar, vingers als kam.

Nadenkend gekreun vult de ruimte. Luxeproblemen voor de buitenstaander, leven en dood voor wie straks een deadline heeft, een miljoen kijkers plaatsen hun verwachtingen vanavond voor de televisie, en zij hier in het Pentagon, in krijgsberaad, moeten niet alleen aan die verwachting beantwoorden, maar haar ook overtreffen. Verrassing is het halve werk. Verrassing verpakt in het vertrouwde cadeaupapier van de herkenbaarheid. Ze recyclen veel van hun gasten, maar altijd op een originele manier.

Ian is al lang geleden uit haar leven verdwenen en de opnametechniek ligt bij Bord op Schoot gelukkig in andermans handen, maar het principe van het multitracken is haar altijd bijgebleven: haar bewustzijn als tape. In de regel is haar actieve brein in minstens drie sporen opgedeeld – thuis, werk, en de digitale wereld. Soms komt daar een extra spoor bij: een boek, een film, haar ouders bij vlagen. En dan is er het verleden, categorie ‘algemeen’, dat met grote regelmaat een track opeist. Ian: als hij tegenwoordig nog muziek maakt, werkt hij waarschijnlijk met geavanceerde opnamesoftware op een laptopje. Mr. Eight-track staat op zolder te verstoffen. En de grote studio’s, waar hij altijd met zoveel onzorg over sprak, zullen hun bandrecorders waarschijnlijk aan een museum hebben geschonken. Al heb je ook mensen die hun muziek nog altijd op vinyl kopen in plaats van als mp3, dus wie weet. Waar staat mp3 eigen-

lijk voor? Ze opent Wikipedia: ‘MPEG-I Layer 3 is een manier om geluid te comprimeren en is daarmee een broncoderingstechniek. De veelgebruikte afkorting is MP3. Dit is een MPEG (Moving Picture Experts Group)-standaard uit 1992, waarvan implementaties bestaan sinds 1994. Een muziekbestand in MP3-formaat wordt mp3 genoemd.’

Volgende punt. Muziek. Vingertje van Clara op Annabel. Is met dat country-hiphopduo nu eindelijk alles in kunnen en kruiken? Annabel trekt een gezicht alsof ze een doodstijding gaat brengen. De zangeres heeft stemproblemen. Kut! (Clara.) Wat doen we? Vervanging regelen? Lukt dat je nog op zo korte termijn? Annabel knikt alvast, Ik ga het proberen, ik heb wel wat mensen die ik kan bellen.

Een student aan de kunstacademie, klasje modeltekenen voor beginners, zou hier op de redactie naar hartenlust kunnen oefenen op de talloze verschillende houdingen die het menselijk lichaam in zittende toestand kan aannemen. Ray zit voorovergeleund, twee ellebogen op tafel; Maurits rekt de wipmogelijkheden van zijn stoelpoten tot het uiterste op, de wijsvinger en duim waarmee hij zich aan het tafelblad vasthoudt zijn symbolisch; Valeria zit Mensendieck-rechtovereind, en Annabel, gravend in haar telefoon naar een vervangende muziekact, voelt zich hier blijkbaar zo op haar gemak dat ze haar pumps heeft uitgeschopt en in kleermakerszit haar stoel betroot. Haar buurman Clarence staart naar zijn onder tafel verdwenen handen waarmee hij vermoedelijk een telefoon bedient, zijn lange romp gekromd. Freddy, die inmiddels begrepen heeft dat er vandaag geen sportitem komt, heeft een bijna liggende houding aangenomen, voeten op een verdwaald bierkrat naast zijn stoel.

Als de uitzending van vanavond helemaal is doorgesproken, volgt het vaste maandagse inventarisatierondje voor de komende periode. Wie zit waarop? Clara’s linkerwijsvinger gaat de tafel rond, blijft hangen bij degene die aan het woord is, rechterhand maakt aantekeningen op notitieblok, wijsvinger van andere hand schuift een plaatsje door naar de volgende spreker. ‘Oké, Clarence, wat heb jij?’

Clarence. Juridisch nieuws. Scrollt door zijn iPhone, krabt aan zijn kroezige baardje. Even kijken... Item over privacywetgeving. Iets met de minister van Justitie. En o ja, voor volgende week vrijdag staat er een uitspraak in de zaak-Nico S. op de planning.

‘Check.’ Clara krast wat op haar kladblok. ‘Dat is groot. Daar moeten we iets mee doen.’

‘Ik heb sowieso lijntjes uitstaan naar de advocaten van de verdachten en die van het O.M.’

‘Lijkt me goed om dat niet puur juridisch te maken,’ oppert Monique (binnenlands nieuws). ‘Ik bedoel, de advocaten in die zaak zijn niet echt showtypes. Dat kan heel droog worden.’

Clarence zucht. ‘Het is nu eenmaal een heel serieus onderwerp.’

‘Misschien een aantal experts om de tafel? Aurélie, wat denk jij? Een psychiater of zo? Een forensisch psycholoog?’

‘Ja, kan,’ zegt Aurélie, en in gedachten bladert ze door haar database van psychologen en psychiaters.

‘Of een echte pedofiel?’ Clara, zonder op te kijken van haar notitieblok. ‘Iemand van die vereniging, hoe heten ze...’

‘Martijn,’ zegt Clarence.

‘Martijn, ja.’

‘Ik zag dit weekend iets staan in... welke krant was het nou, wacht even...’ Ray harkt een stapel kranten naar zich toe en begint te bladeren.

De wijsvinger van Aurélies rechterhand raast door haar telefoon. Contactenlijst: een seksuologe – te algemeen. Een forensisch psycholoog – hmm, doet voornamelijk moordzaken, voor zover zij weet... wie nog meer? waar was ze eigenlijk naar op zoek? De klik nog niet gemaakt, ze zit nog niet in de vergadering, de onderwerpen dwarrelen langs haar heen, om haar heen, buiten haar om. Koffie, er moet koffie in. Een vaag gevoel van onbehagen dat ze de hele ochtend al niet van zich af kan schudden, vanaf het moment dat ze onder de douche stond en ze er ineens volledig van overtuigd was dat iemand de badkamer was binnengeslopen, een aanwezigheid aan de andere kant van het douchegordijn. Niet Philip, niet Lydia. Secondenlang twijfelde ze: het gordijn wegtrekken of niet? De borstel waar ze haar rug mee schrobde in haar ene hand, trok ze met de andere hand het gordijn opzij. Niemand. Zelfbeschuldigend lachje. Idioot. Moet je jezelf zien. Naakt, gewapend met borstel.

‘Hier, ik heb het.’ Ray slaat met vlakke hand op de Volkskrant die voor hem ligt. ‘Moet je horen.’

Angstcultuur

Met stijgende verbazing las ik afgelopen donderdag uw speciale bijlage over de zaak-Nico S. (24 januari jl.). Een complete bijlage zou op z'n minst overdreven genoemd kunnen worden, tenzij u die pagina's besteed had aan objectieve ontleding van deze zaak, alsmede aan een analyse van hoe politiek en media de angstcultuur rondom zo'n kwestie aanwakkeren. In plaats daarvan wordt u actief speler binnen dit fenomeen: u voedt de hysterie in plaats van die te ontleden en tegen te gaan. 'Kinderen,' schreef Seneca al, 'zijn bang voor onbenullige dingen, kleuters voor spookbeelden, wij voor allebei.' Uw krant bevestigt die zure stelling.

Een bijlage vol interviews met mensen die slechts zijdelings bij de zaak betrokken zijn, met mensen die er alleen maar een mening over hebben. Dat is uw bronnensysteem. Maar wezenlijke vragen stelt u niet, bijvoorbeeld: waarom is het acceptabel als een groep patjeeperen een demonstratie organiseert gedurende welke er spandoeken gebruikt worden met teksten als **PEDOFIELEN ZIJN GEEN MENSEN**, terwijl we tegelijkertijd onze mond vol hebben van mensenrechten en hoe vooruitstrevend en humaan onze maatschappij is in vergelijking met andere landen en culturen? Wat kijken wij graag neer op de barbarij elders, terwijl ondertussen de kwade hordes hier de menselijkheid van hun medemensen ontkennen.

En wie handelt werkelijk in het belang van de kinderen die misbruikt zijn? Juist door pedofilie in de taboesfeer te trekken, creëren we een klimaat van geheimzinnigheid, waarin deviant gedrag al snel ontoelaatbaar wordt. Het taboe zorgt daarenboven voor gevoelens van schuld en schaamte bij de kinderen die wij, alleen al door hen 'slachtoffer' te noemen, in een positie plaatsen die...

'Et cetera, et cetera,' zegt Ray, terwijl hij de krant over het tafelblad heen naar Clara sjoelt. 'Eindigend met de zin: "Een gezonde dosis pedofilie zou onze maatschappij meer goed doen dan kwaad."'

Er wordt gelachen.

Clara tuurt als een verziende naar de krant, houdt hem een eindje van zich af, alsof het de krant zelf is die haar walging inboezemt. 'Wat moe-

ten we hiermee? Er zijn zoveel gekken die zulke shit schrijven. Dit hoeven we toch niet serieus te nemen?’

‘Kijk even naar de ondertekening,’ zegt Ray.

Het duurt even voor de naam, uitgesproken door Clara, in zijn volle betekenisomvang tot Aurélie doordringt, zoals het geluid van de donder vaak pas seconden na de lichtflits van de bliksem tot je komt.

Clara kucht een lachje. ‘Jezus, die naam heb ik lang niet gehoord. Leeft die kerel nog?’

‘Blijkbaar.’

‘Zou wel een stunt zijn om die in de uitzending te krijgen.’

‘Zetten we hem tegenover zo’n demonstrant, kun je lachen.’

‘Ben je gek, dat wordt oorlog.’

‘Dat zo’n man de publiciteit nog durft te zoeken,’ zegt Clara. ‘Hij mag blij zijn dat we hem vergeten waren.’

‘Wie is dat dan, die kerel?’ vraagt een stagiaire van wie iedereen de naam steeds vergeet en die te jong is om de affaire heel bewust te hebben meegemaakt.

Aurélie buigt zich over haar iPhone, ze heeft nog steeds geen geschikte namen gevonden voor het item over de zaak-Nico S. – wacht, ze hebben hier toch weleens eerder aandacht aan besteed? Wie hadden ze toen ook alweer te gast?

‘Ik vind, het moet geen freakshow worden.’ Monique trekt haar morele gezicht, een gezicht dat openlijk solliciteert naar een leidinggevende functie. ‘We hebben het wel over een heel delicate zaak, hoor.’

‘True,’ zegt Clara, ‘maar ook dit soort meningen bestaat. Als we het ingetogen brengen, zou het kunnen. En hij heeft in ieder geval tv-ervaring, ook al is-ie er een tijdje uit geweest.’ Gevolgd door een kunstmatige hèhèhè-grinnik, uit leedvermaak.

Dat gevoel van onbehagen sinds het voorval vanochtend onder de douche, tot nu toe onbestemd, krijgt met terugwerkende kracht de kristallenbollenglans van Een Voorgevoel. Wás het een voorgevoel? Of valt de naam Alexander Laszlo toevallig in de vruchtbare bodem van haar toch al niet zo lekkere gemoed, om aldaar een wildgroei van nog meer ellende te bewerkstelligen?

‘Aurélie, dat lijkt me een klusje voor jou.’

‘Sorry?’

‘Jij belt de pedo.’

‘De wat?’

‘De pedo. Die Laszlo. Waar we het al tien minuten over hebben, zeg maar.’

‘Het is geen pedo, toch? Hij neemt het óp voor pedo’s.’ Zoals zij het nu, om god weet wat voor reden, voor hém opneemt. Terwijl ze dat helemaal niet van plan was.

‘Geen pedo? Je kent z’n geschiedenis, toch?’

Clara speelt met een spiraaltje haar, dat ze uitrekt en weer tot krul laat terugschieten. Mooi haar heeft ze, dat wel, zonnebrilzwart en glimmend van dure conditioner, het enige aan haar wat niet verlept is.

De geschiedenis is bekend. Daar hoeft niemand nu over uit te weiden. Het enige wat Aurélie moet doen, is een goede reden bedenken om deze potentiële gast af te schrijven, een vervangend voorstel doen – en dan kunnen ze door met het volgende onderwerp.

‘Ja, nee, oké,’ zegt ze. ‘Maar moet dat echt, zo’n man? Lijkt me een verschrikkelijke kerel, als ik die brief zo hoor. Een kijkcijferkiller.’

Ze zou botweg kunnen weigeren, vragen of iemand anders dit niet kan doen. Maar dan heeft ze wat uit te leggen.

Vooral de beginners sturen liever een mailtje. Tegen stagiairs zegt ze altijd: ‘De beller is sneller.’ Gewoon even bellen, dan heb je meteen antwoord, kun je meteen afspraken maken.

Deze maandagmiddag is ze zelf degene die liever een mail zou sturen. Vanaf een naamloos account. Afzender: Redactie Bord op Schoot, verder niks. Aan haar bureau herleest Aurélie de ingezonden brief. Verderop staat Clara het whiteboard met het schema voor de komende drie weken bij te werken.

Ze komt er niet onderuit.

‘U spreekt met Aurélie Lindeboom van het televisieprogramma Bord op Schoot.’

‘Goedemiddag.’

‘Bel ik gelegen?’ Ze praat laag om te verhullen dat haar stem trilt, om te voorkomen dat die stem overslaat.

‘Dat hangt ervan af.’

Hij is het echt. Daar was ze al van uitgegaan, natuurlijk, maar nu ze er een stem bij heeft, live aan de telefoon, is het echte een paar graden echter geworden.